

de særlige Pensionsfradrag. Og det er saadanne Oplysninger, vi maa have, før vi kan tage endelig Stilling til denne Sag.

Den højtærede Minister gjorde ikke noget som helst Forsøg paa at forklare, hvordan han vilde finde Dækning for den Udgiftsførogelse, han her foreslaar.

Den højtærede Indenrigsministers Kollega Finansministeren har jo ved efter Sigende at anvende en overmaade haard Haand overfor sine Kolleger fremstillet et Finanslovforslag, om hvilket man paastaar, at der er Balance derpaa, og om hvilket man fra Ministeriets Side har udtalt gentagne Gange i dette høje Ting, at man føler sig forvissat om, at det vil kunne gaa ud af Behandlingen her paa Rigsdagen som Udtryk for Balance i Statshusholdningen — vel at mærke, hvis den høje Rigsdag vil holde sig tilbage og ikke vil stille for store Krav. Men mon det ikke ogsaa bliver nødvendigt for den høje Regering at holde sig lidt tilbage, hvis denne Balance ikke skal blive i væsentlig Grad forstyrret? Mon ikke den højtærede Finansminister burde have holdt lidt igen paa sin udmærkede Kollega Indenrigsministeren og burde have gjort opmærksom paa, at hvis han faar dette Forslag gennemført her i Rigsdagen i Forbindelse med Forslaget om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd, saaledes som han har foreslaaet det, vil der blive et Deficit paa Regnskabet paa ca. 30 Mill. Kr., for hvilke den højtærede Finansminister overhovedet ikke har søgt nogen Dækning. Man kan jo, saa meget man vil, henvise til Afrustningsforslaget. Jeg vil vedvarende fastholde, at under den Agitation, man drev for Afrustningen forud for Valgene og under Behandlingen af finansielle Spørgsmaal her paa den høje Rigsdag i det sidste Aar, 1923—24, var det stadig det, man fremhævede, at det gjaldt om at opnaa store Besparelser paa de militære Budgetter for at faa ekstraordinære Midler til Afdrag paa Statsgælden. Det er først nu, hvor man staar og skal til at indfri Løfter, som afgaves i Valgperioden, at man rykker frem med, at det, der skal spares paa det ene Budget, skal spises op paa det andet. Jeg tror, at der er et meget stort Tal af den danske Vælgerbefolkning, som ikke synes, at den sidste Anvendelse er af den Art, at man derigennem stimuleres til ad de Veje, som

her foreslaas, at søge de fornødne Midler tilvejebragt.

Den højtærede Minister møder altsaa med et Budget for Aldersrenteloven for 1925—26 paa godt 72 Mill. Kr., og nu kommer den højtærede Minister her med et Forslag, som kræver en Minimumsførogelse af dette Beløb paa ca. 20 Mill. Kr. Det vil sige, at i Finansaaret 1925—26 vil Aldersrentelovens Udførelse i Praksis komme til at andrage et Beløb af henimod 93 Mill. Kr. Tror nu virkelig den højtærede Minister, at det danske Samfund er i Stand til at bringe dette mægtige Offer alene paa denne Sags Alter? Mener dog ikke den højtærede Minister, at dette mægtige Beløb, som ligger lige op imod, hvad det danske Statsbudget androg for blot en Snes Aar siden, er større, end det danske Samfund er i Stand til at bære, ikke mindst, hvis vanskelige Tider skal følge den Tid, hvori vi nu lever? Og det er jo ikke helt faa, der ser saaledes paa Mulighederne. Vi har Lov til at haabe, at de ikke vil faa Ret, men usandsynligt er det dog ikke, at de faar Ret. Jeg tror, at dette er Udtryk for en Letsindighed, som vi kan komme til at betale dyrt, hvis der ikke bliver sat Bremseklovs paa i Tide.

Den højtærede Minister blev pludselig ængstelig for Venstres Stilling blandt Partierne her i Landet. Den højtærede Minister sagde: Nu vender Venstre sig til Folkeforsikringstanken, og altsaa er Venstre ogsaa paa dette Punkt blevet konservativt. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at i saa Henseende bør han ikke føle nogen Uro. Thi Venstres Stilling til Folkeforsikringstanken nu er i udmærket god Konsekvens af Venstres Stilling til denne Tanke ogsaa i Fortiden. I Venstre har der været fremtrædende Medlemmer, som har beskæftiget sig indgaaende med Folkeforsikringstanken og ubetinget har sluttet sig til den og arbejdet for den i mere end en Menneskealder. Denne Tanke har ikke i noget Parti haft varmere Talsmænd end indenfor Venstre, og dette fandt jo ogsaa sit Udtryk — hvad den højtærede Indenrigsminister særdeles vel ved — i Kommissionsbetænkningen, som blev afgivet i 1914. Men hvor var den Gang de Konservative? Nu stiller de Konservative sig op, nu, da man ved Gennemførelsen af denne Lovgivning er kommet ud i disse meget betydelige Udgifter, nu stiller de sig